

Lương Sĩ Hằng

Khuyết Tiến Đồng Hành

Khuyết Tiến Đồng

Hành

Montréal, ngày 23 tháng 6 năm 1983

Thưa các bạn,

Tôi đã ngưng thuyết giảng hai tuần vì bài vở quá nhiều, thư từ quá nhiều, đến ngày hôm nay các bạn đồng dự thính và nghiên cứu về con đường tu học thì cũng phải lần lượt đi đến, không kịp tri thức được những lời giảng đã đóng góp trong cái giải lý thanh siêu để cho các bạn nắm được những Khuyết Tiến Hóa để trở về với hư không đại định!

Các bạn hẳn đã nghe qua những vị thuyết giảng, những sự tiên tri, đã nói về khuyết tu học tiến hóa! Nhưng các bạn nghe ở trường đời không hiểu cái khuyết là cái gì? Đối với người tu Vô Vi luôn luôn chỉ thực hành để bước qua những khuyết tiến hóa của tâm linh! Khuyết đó nó nằm hẳn ở đâu? Trong không mà có! Chỉ có những người hành đạo mới thấu đáo được điều này, thấy rõ được điều này, mà chỉ hành mới biết cái khuyết tiến hóa!

Nhưng mà khuyết tiến hóa tôi đã trình bày với các bạn rất nhiều ở trong băng giảng! Cho nên nhiều bạn nhắm mắt, thấy ánh sáng, thấy cảnh kia kia nọ nhưng mà thấy đó nhưng mà không đến gần đó được! Mà muốn gần đó thì phải vượt qua một khuyết tiến hóa của điện giới! Đó là khuyết! Đó là mật khuyết thanh nhẹ của người tu Vô Vi phải tự đạt! Mà chỉ hành mới đạt được! Hành với một cách

du dương thanh nhẹ chứ không phải hành với một cái hình tượng, hành với sự trở ngại mà mình tạo sự giao động trong nội tâm là tôi muốn gặp vị này vị kia vị nọ! Đó là không bao giờ mở khuyết cho các bạn được! Các bạn tu trong bình thản thanh nhẹ, biết được phần hồn của chúng ta là thanh nhẹ, thanh điển của chúng ta là vượt mức, thì chúng ta nên sống hẳn trong sự thanh nhẹ lúc tham thiền!

Phải bỏ tâm bỏ tánh, không còn ý phàm vọng động thì lúc đó sự thanh nhẹ mới phát triển và mở lên và tiến lên vượt qua những cái khuyết cần thiết giải tiến tâm linh tùy căn cơ của mọi giới! Cho nên nhiều bạn đã nghe qua những vị giảng sư đó nhưng mà đâu nào phân tách rõ phải làm sao để thấy nó! Chỉ nói thôi! Vì thế gian lấy cái gì mà tả? Vì khuyết đây nó tả trong tâm thức điển giới không phải hình thù vẽ đợc ở thế gian! Không có!

Cho nên hành giả phải tu mới thấy rõ! Cho nên bao nhiêu năm, bao nhiêu nghìn năm Đức Phật đã thành công, đã lưu lại biết bao nhiêu khuyết trong kinh nhưng mà ai hiểu được khuyết là gì! Chỉ hành mới thấy được! Bước qua mô ni châu, bước qua điện mới thấy được! Cho nên trước khi mà chúng ta thấy được cái khuyết là cần thiết thì chúng ta đâu còn tự ái nữa, đâu còn sự lo lắng nữa! Chúng ta sống trong sự bình thản đương nhiên! Đạo là tự nhiên trong tâm phát triển! Mà nếu chúng ta không lui lại cái điểm thanh nhẹ đó thì làm sao chúng ta thấy được sự phát triển vô cùng của thanh điện mà chúng ta có thể nhận diện được Thượng Đế! Cho nên Thượng Đế vô hình vô sắc nhưng mà có sự hiện diện của Thượng Đế! Nói vậy thì lạ quá! Tại sao vô hình vô sắc lại có sự hiện diện? Cho nên chính các bạn hiện tại đang sống ở trong sự vô hình vô sắc đó bạn! Vô tình là thức của các bạn! Mà khi các bạn biết được thức của các

bạn rồi các bạn mới nhận diện được Thượng Đế!
Ngài là toàn năng, vô cùng! Hỏi giới nào không có quyền lĩnh hội Ngài? Mà có chỗ nào không có sự hiện diện của Ngài? Tùy theo trình độ, tùy theo sự chứa đựng của các bạn mà nhận thức Ngài! Hỏi chứ hiện tại Ngài ở đâu? Ngài ở trong các bạn và ngoài các bạn mà các bạn đâu có thấy! Nhưng mà dăm dăm đi tìm pháp, đi tìm Phật, đi tìm Ngài vì các bạn chưa có trình độ bước qua một khuyết sẵn có của các bạn! Làm sao các bạn hiểu được cái việc đó là tròn! Khuyết sao lại tròn! Biết được khuyết là nó là tròn! Mà nó tròn tria nó là Chân Lý! Bước qua khuyết đó là đến sự tròn tria! Mà liên hồi liên tục tiến giải sáng suốt!

Cho nên khi các bạn nhắm mắt, tham thiền thanh nhẹ thì các bạn thấy Vô Vi trong không mà có, trong động mà tịnh, trong tiến mà không, trong không mà

tiên! Đó mới thấy cái khuyết nó đã dẫn tiến các bạn! Cho nên nói về Vô Vi bút mực làm sao tả cho hết được! Cho nên những môn phái tu học chánh giác luôn luôn khuyên người nên tu đi, nên hành đi! Bao nhiêu trăm năm xưa những vị sư tu khổ hạnh trên núi! Rồi những người ở thế gian bị sự vày xéo của tình đời mà bỏ đời qua đạo, lên núi tìm pháp! Gặp những vị sư đó dạy những người tầm đạo bằng cách nào? Chỉ cho việc làm! Làm việc u ơ, làm cỏ, dọn đá, trồng cây! Nó là một triết lý tràn đầy sự sống động trong tâm thức, nếu hành giả còn nóng nực, còn sân si, còn bần bịu, còn tánh chất lợi dụng thì làm sao biết được giá trị dọn đá, trồng cỏ, trồng cây? Các ngài đó dạy chúng sinh có một chữ Nhẫn vì Ngài đã trong chữ Nhẫn đạt thành! Tại sao kinh kệ đầy bàn mà không giảng lại chỉ cho làm chuyện u ơ? Nhưng mà hành giả biết làm, biết phục thiện, biết kính nể một vị Thầy là người dọn đường đi trước và chúng ta

theo trật tự đó chúng ta đi, lại người đó lại thành đạt!

Những người văn học, đến tu với một ông Thầy, gặp Ngài ngài chỉ biểu tu đi, là thấy giận rồi! Tu làm sao? Vì trong cái tu, trong cái pháp nào nó cũng có đường lối để cho tâm thức khai triển! Thì những vị minh sư chỉ biết nói như vậy là hơn! Chớ còn có bày vẽ cho bao nhiêu thì cái đầu óc nó chưa khai mở nó làm sao chứa đựng được! Nhưng mà những nhà trí thức đó thì nó đã chứa đựng được một giới trần trược ở thế gian, lý luận, luận thuyết, nhưng mà sự thanh nhẹ, chơn chất bên trong nó chưa khai mở! Thì bây giờ có bảo nó làm cái gì thì nó chỉ chống mà thôi!

Cho nên những người tu thành đạo không biết nói gì cho những người tu! Tu đi, cố gắng, với nụ cười êm dịu mà thôi! Tại sao không chỉ tận tình! Muốn chỉ lắng chú nhưng mà họ không chứa làm

sao chỉ? Muốn cho họ nhiều đồ lắm chứ nhưng mà họ không có kho lấy gì chứa? Đó cho nên người tu phải hành, phải làm, phải lập lại trật tự nó mới có chỗ chứa là vậy! Cho nên nhiều bạn đến với tôi, tôi không biết nói gì hơn! Tôi cũng biết được rằng, người này đến với tôi gieo một chút duyên mà thôi! Nhưng mà rồi một ngày nào đó thì người cũng phải xa tôi! Rồi đến lúc người ý thức được, người mới đi tìm tôi trở lộn lại! Tìm những gì? Để tìm những kinh nghiệm hành khổ của tôi! Làm sao được đạt sự thanh nhẹ đó? Mà chính người đã từ giả tôi và chuốc lấy sự nặng trọc!

Cho nên có cái cảnh so sánh đó! Phải qua một thời gian, rồi người mới thấy rằng dụng ý của người bạn của ta muốn truyền pháp cho ta bằng cách nào? Vì chúng ta chưa chịu sắp đặt, chưa chịu mở cửa làm sao đón nhận được pháp! Thì người có trao cũng

không trao được! Cho nên người đã chỉ rằng : Tu đi, rồi sẽ thấy! Cho nên các bạn ở đời, gặp cảnh khổ, gặp hoạn nạn, gặp sự luyến ái tình duyên, rồi các bạn cũng vẫn ở trong khuyết động loạn! Mà thức tâm rồi thì các bạn mở khuyết tiến hóa! Dứt khoát và từ bỏ nó, mới tiến tới những cái khuyết tinh vi thanh điển!

Hỏi chứ chúng ta, những bạn đạo ở đây, đã gặp những cảnh đó không? Chúng ta đã bước qua biết bao nhiêu khuyết của từ đời lẫn đạo! Có chứ! Tất cả chúng ta đều bước qua hết nhưng mà quên! Tại sao chúng ta quên? Vì chúng ta ham muốn và động loạn quá nhiều!

Muốn được liền, được liền, được liền mà bên trong kho không có chỗ chứa, không có trật tự! Muốn đem vô nhưng mà bên trong không có trật tự! Cho nên đòi hỏi tu thiên để lập lại trật tự! Khi các

bạn lập lại được trật tự thanh nhẹ rồi các bạn thấy rằng : Trật tự nó sẽ đi đến với bạn ! Kinh kệ là gì? Khai tâm mở huệ là gì? Đó trong thực hành các bạn mới có! Chứ dùng lý luận hoài làm sao các bạn có được?

Cho nên sự hiểu biết của người đi trước rất có nhã ý trao lại chìa khóa cho tất cả những người đi sau! Nhưng mà người đi sau phải ý thức rõ, phải lập lại trật tự, phải mở cửa lớn rộng để đón được nhiều hơn, là phải hành thiền nhiều hơn! Trước kia các bạn bước vô hành thiền năm phút, mười phút, hai mươi phút, ba mươi phút! Rồi các bạn hành thiền cả đêm! Lúc đó các bạn thấy các bạn đã rước được những cái gì? Những sự thanh nhẹ, những sự hạnh phúc và các bạn mở mắt xem trường đời, cảnh hữu vi, người ta đang động loạn quá chừng! Nhưng mà sự động loạn đó là gì? Sự động loạn đó là minh sư nhắc các bạn!

Khi các bạn thấy động loạn và cho đó là động loạn thì chắc chắn là các bạn muốn tránh sự động loạn rồi! Nhờ đó các bạn tiến! Thấy rõ chưa? Cho nên mọi hành động kích động và phản động hằng ngày nó đang bao vây và nó nhắc nhở các bạn để các bạn tiến!

Các bạn sẽ được đục đẽo và lập lại trật tự đó! Cho nên người hành thiện càng nhẹ càng gặp nhiều sự trợ duyên! Những sự thắc mắc, những sự nan giải, như tai nạn chẳng hạn, đâu có nghĩa lý gì đối với những người chấp nhận hành thiện, thiện trong chu trình tiến hóa!

Chúng ta phải học, chúng ta phải chấp nhận, chúng ta phải tiến! Thì lấy cái gì chúng ta tiến? Nhờ cái nghịch cảnh đó nó mới tạo được cái dũng chí cho chính chúng ta! Và chúng ta nắm cái dũng chí

đó, vun bồi dưỡng chí đó để tiến tới! Nếu chúng ta không chịu vun bồi dưỡng chí đó làm sao chúng ta tiến được! Mà có dưỡng thì mới nắm được cái chìa khóa, mở những cái khuyết đó chứ! Những cái mật, mà mật khuyết ở trong sự thanh nhẹ chứ đâu phải mật khuyết trong sự động loạn! Một bên tối một bên sáng rõ ràng! Bên trước bên thanh rõ ràng! Trước là luôn luôn lời nói nào cũng là ở một góc mà thôi! Rồi tạo ra bản chất sân si! Còn thanh thì lúc nào cũng hòa nhã và cởi mở giải tiến với các giới! Đồng tiến, khai triển tâm thức, không còn bị kẹt! Và chỉ hướng thượng thì càng học thêm và mở được khuyết thì thiên đàng với thế gian có một! Đâu có xa! Vì chúng ta đóng lại rồi và ta mở ra thì đâu có xa nữa! Không có xa! Hỏi chứ những vị thần linh có xa chúng ta không? Làm sao xa được! Các bạn ôm ấp trong cái cơ thể kim mộc thủy hỏa thổ hiện tại làm sao các bạn xa thần linh được? Không có thần linh làm sao có

các bạn, có thể xác, có sự ấm no hiện tại, có sự vui buồn hiện tại! Làm sao các bạn xa được mà các bạn sợ rằng tôi không biết ông thần, tôi không biết ông tiên, biết chứ! Biết bao nhiêu kiếp rồi! Nhưng mà các bạn, khi các bạn biết rồi các bạn phải đứng vào cái môi trường thử thách!

Hiện tại nền văn minh đã cho chúng ta thấy rõ sự tiến hóa của vật chất, để đánh thức lòng người và cho người biết rõ rằng, các anh đã tiến xa hơn chúng tôi! Chúng tôi mới tiến tới đây nhưng mà ngược lại loài người nói rằng vật chất văn minh quá, tiến hay quá, tôi dở quá! Hỏi chứ không có trí khôn loài người làm sao tạo ra món vật đó được? Trí khôn loài người đã có từ lâu, đâu phải mới đây! Sự thông minh của các bạn đã có từ đâu, đâu phải mới đây! Tại sao mất hẳn sự thông minh? Vì động! Các bạn vượt qua cảnh động, các bạn mở khuyết đi lên thì sự thông minh

đó nó sờ sờ còn đó đâu có mất! Người tu học phải ý thức, phải phân tách điều này và giữ lấy ý chí và vun bồi ý chí tiến hóa, để thấy rõ hơn và chính chúng ta hành triển mới có kinh nghiệm! Mà nếu chúng ta không hành triển, không có kinh nghiệm! Mà nhờ người ta, giỏi gì giỏi, tiên Phật Thánh, giỏi gì giỏi, xưng đủ danh toàn năng mà biết chuyện của chúng ta cũng vô ích! Mà chính ta biết chuyện ta là cần thiết! Mới là thật sự đóng góp cho chúng sanh, thật sự đóng góp cho càn khôn vũ trụ! Còn nếu chúng ta không chịu thực hành và ỷ lại tha lực thì suốt cả một cuộc đời cũng vậy vậy thôi! Không tiến nổi! Các bạn đã đua đòi trong tiền bạc, trong địa vị của quá khứ! Nhưngn mà các bạn đâu có hiểu rằng cái quá khứ của bạn ai sắp đặt? Có Trời đất chứ, có chư tiên chứ, có những khối đồng làm việc với bạn, bạn mới có địa vị!

Ở thế gian nói là số mệnh tử vi! Tử vi là luận thuyết ngũ hành sanh khắc, một thời nào sanh vượng thì các bạn được tiến lên làm quan, làm địa vị tốt trong xã hội! Nhưng mà một thời nào mà các bạn tự hủy rồi, đi vào sự tăm tối! Lúc đó thì xác bạn sẽ sa sút dần dần! Đâu phải cái xác này quan trọng! Đâu phải lời nói các bạn quan trọng! Bởi vì sự đóng góp siêu nhiên là quan trọng! Nó có an bài, nó có sắp đặt chớ không phải chúng ta muốn là được đâu!

Chúng ta có quyền trở về với trật tự của nguồn cội! Cây chúng ta bị quăng, ngã rồi chúng ta vươn lên, cũng phải dụng sức lần lần nó mới đứng vững được! Người tu cũng phải vậy, chúng ta vun bồi tà tâm, trược khí, tham lợi, thích danh, thì đó là trược chứ gì? Mà ngày nay chúng ta phải bỏ nó thôi, không phải cái chuyện của chúng ta tìm trong giới hạn, nhưng mà ý chí chúng ta đang tìm vô giới hạn! Cho

nên chúng ta phải thấy điều này! Khi các bạn có âm thanh thì các bạn từ đâu mà tạo ra âm thanh cho các bạn? Từ siêu giới đã cấu trúc và cho các bạn có một chút sáng để xử dụng âm thanh, thì các bạn đâu phải người ở đây! Phải nhớ điều đó!

Bây giờ ngoảnh xem các bạn đâu phải người ở đây! Sao người này nói tiếng như vậy, người kia nói tiếng kia, người này nói giọng nọ! Người này lại có cái trí thông minh? Ở giai tầng khác nhau, tầng số khác nhau! Có người vừa nói là họ hiểu mà có người nói hoài họ không minh! Họ cũng có tim, họ cũng có óc nhưng mà cơ tầng tiến hóa vẫn chưa thành đạt! Khuyết nội tâm chưa mở! Làm sao hiểu được cái cơ tiến hóa của nội thức. Cho nên chúng ta tu, chúng ta phải học nhẫn để chờ sự tiến hóa lẫn nhau, để ảnh hưởng lẫn nhau, xây dựng lẫn nhau trong cái cơ trình tiến hóa! Chứ chúng ta không có giỏi hơn ai hết!

Chúng ta cũng ở trong cái chỗ bơ vơ, đui điếc câm mà thôi! Bây giờ chúng ta mở khuyết thì được tiến về cái huệ nhưng mà huệ cũng đang giới hạn, chứ chưa thấy hết! Chưa thấy toàn diện của Thượng Đế được! Luận thuyết toàn diện của Thượng Đế thì một góc mà thôi, còn thấy Thượng Đế thì làm sao thấy? Chúng ta ta chưa thấy ta làm sao thấy được Thượng Đế? Cho nên chúng ta muốn trở lại với sự sáng suốt toàn diện xưa kia thì chúng ta phải dốc toàn năng hiện tại để hành triển trong thanh tịnh, mở rộng sự thanh tịnh, khai triển sự du dương hòa hợp! Nhiên hậu chúng ta mới thâm nhận được kinh kệ toàn năng của Thượng Đế ân ban cho chúng ta!

Nhóc sáng một chút là chúng ta thấy đại phước rồi! Vui mừng cởi mở vô cùng! Nhưng mà đừng có cho đó là đắc! Chúng ta chưa thâm thía, chưa đến đâu, phải hành nữa, phải học nữa! Một vị Phật ngày

nay cũng phải học! Một vị thánh cũng phải học! Và kẻ Thượng Đế cũng nói rằng : Con khổ là cha khổ, con vui là cha vui! Con nhẹ là cha nhẹ! Thấy chưa? Sự liên hệ không ngừng nghỉ của bánh xe tiến hóa thích hợp với cả càn khôn vũ trụ thì luôn luôn nó đồng nhất trong sự khai triển!

Cho nên nhiều khi chúng ta lặn tới giai đoạn khổ hạnh, cực nhọc, chúng ta không có lý do gì than, vì chúng ta đang đúc kết trong một cái bánh xe tiến hóa! Đi tới giai đoạn đó phải chấp nhận điều đó! Thì chúng ta mới thấy rõ dững chí chúng ta là đời đời! Qua được truông này thì qua được truông kia! Giải được khuyết này thì tiến được khuyết nọ! Thấy rõ ràng, phải chấp nhận!

Con người tu Vô Vi tại sao cứ thuyết về điên? Điên là cái gì? Các bạn thấy, lúc trước cái đầu các

bạn đâu có nhẹ! Ngày nay tu nhẹ rồi nghe băng, nghe lời giảng các bạn thấy rút ngay trung tim bộ đầu! Hỏi chứ lấy cái gì chứng minh cho sự rút? Có phải điên không? Mà phân giới để thấy rằng ở trên là thanh, ở dưới là trược! Nếu mà các bạn cho nó đi xuống, nghĩ về tình dục thôi, nó nghĩ chuyện hơn thua trong một trận đó! Còn nếu mà các bạn đậu lên trung tim bộ đầu rồi thì các bạn thấy, nó triền miên sống động, nói rộng vô cùng, tâm thức an nhiên tự tại! Phải điên chó! Trong một phút khắc là đến nơi rồi! Không điên làm sao đến nơi được! Mà muốn có điên thì do đâu mà có! Do sự cọ sát của trường đời thể xác, kích động và phản động! Nhiên hậu chúng ta mới chán nản nó để tìm con đường giải thoát!

Phải qua sự cọ sát mới có không? Thì tất cả những điên nước này kia kia nọ, ở thế gian này đều qua sự kích động và phản động của cọ sát mới thành

tự mà chúng ta xử dụng ngày hôm nay. Hằng ngày các bạn có điện thì chấn động lực của hai luồng điện nó mạnh vô cùng mới tạo ra ánh sáng cho chúng ta xử dụng! Một chút nước chúng ta vắn ra là có thì cũng phải qua trong cái kích động và phản động nó mới xuất phát, nó mới đi lên! Thì cái hồn của chúng ta cũng vậy! Chúng ta phóng là bay tuốt lên kia! Và chúng ta sẽ bỏ cái vỏ này đi tới cái vỏ kia! Thì chúng ta tới giới thanh thì phải có cái cơ cấu của giới thanh! Mà chúng ta giáng trần ở trong trược thì chúng ta phải trụ trong cái cơ cấu trược, là thể xác hiện tại! Mà chúng ta tu, ta giải thoát, pháp luân thường chuyển huệ tâm khai rồi chúng ta đi lên! Lên rồi tôi từ cái khuyết, này đến cái khuyết kia thì không khác gì hỏa tiễn! Nó bay lên tốc độ, tới trình độ đó rồi nó mới nổ cái bùm nó bay lên cao nữa! Thì cái phần trược nó phải rớt xuống và phần thanh nó phải trụ và nó đi lên mãi mãi!

Cho nên sự tiến hóa vô cùng đó, văn minh khoa học đã cho chúng ta thấy rằng hỏa tiễn bằng vật chất mà nó còn bay tuốt lên cao, lên cung trăng được! Hỏi chứ chúng ta làm sao chúng ta bay không được? Mà trước khi chưa tạo hỏa tiễn thì loài người đã có một cái óc trừu tượng nói rằng : làm sao đi lên cung trăng? Mà chính phần hồn đã từ cung trăng xuống bây giờ mới nói làm sao đi lên cung trăng? Cũng như chúng ta người Việt Nam ra đây, bây giờ làm sao về Việt Nam? Kỳ thật là chúng ta đã ở Việt Nam rồi, và muốn trở về Việt Nam nữa làm sao trở về? Cứ đòi hỏi những cái điều đó! Chúng ta mới ý thức rõ ràng Việt Nam là gì? Việt Nam cũng là kim mộc thủy hỏa thổ, mà chúng ta đang ở trong cái cơ giới tiểu thiên địa này là kim mộc thủy hỏa thổ, tại sao chúng ta rời bỏ Việt Nam? Là chúng ta mất trật tự! Rồi bây giờ chúng ta lập lại trật tự thì chúng ta đi đâu?

Lập lại trật tự trở về với tiểu thiên địa này thì chúng ta đi đâu? Muốn đi trở lại Việt Nam không khó khăn, vì chúng ta hiểu rồi, chúng ta thông suốt rồi, chúng ta không có khó khăn! Còn trước khi chúng ta muốn đi về Việt Nam mà chúng ta không có trật tự, chúng ta nghĩ về Việt Nam tôi sẽ bị này bị kia bị nọ, làm sao tôi về được! Tôi tự ngăn cản tôi làm sao tôi về được?

Rồi bây giờ các bạn tu giải thoát trở về nguồn cội thì trước kia các bạn đã từ nguồn cội xuống đây! Mà bây giờ các bạn nói chu cha tu khó quá làm so tôi tu, thì các bạn đã tự cột chân các bạn rồi, nói giải thoát cái gì? Phải hiểu điều này! Nhiều bạn cũng tự cột chân các bạn mà nói tôi muốn giải thoát! Mới thử thách một chút, duyên nghiệp chúng ta, chúng ta phải mang! Có người tu vô tại sao thấy này kia kia nọ, nhập? Không phải đâu! Vì tội của các bạn làm từ

tiền kiếp, ngày nay những vong linh đã chờ sẵn để trả thù! Mà bước đúng lúc đúng thì, thì họ nhập! Để thấy trước kia, các bạn không có thiện duyên nhưng mà có ác ý thì ngày nay phải bị hành hạ tiếp tục! Mà khi các bạn chấp nhận rồi thì cái việc đó nó giải quyết! Không sao! Ý thức được tội của chính chúng ta! Ngày nay chúng ta bị hành là đúng! Cảnh thế gian này không phải cảnh hưởng thụ và không phải cảnh toàn thiện! Cảnh để xử tội chúng sanh! Chúng ta là một tội hồn chưa hoàn tất, không phải hoàn tất, các bạn đừng tưởng các bạn là hoàn tất! Bao nhiêu bằng cấp cũng chưa hoàn tất, học bao nhiêu đạo cũng chưa hoàn tất, cũng vẫn là một tội hơn tại thế! Phải cố gắng tu sửa và chấp nhận! Con người tu thành đạo phải bị sự chà đạp! Muốn thành đạo phải bị sự chà đạp! Muốn thành đạo phải chấp nhận khổ nạn mới tiến hóa được!

Cho nên lịch sử đã lưu lại cho chúng ta thấy rằng có vị nào thành đạo không khổ? Vị nào cũng khổ! Sau cái khổ mới đạt được hạnh phúc! Sau khổ mới có cái sướng đời đời, giải thoát! Thì cảnh đời chúng ta thấy, đua đòi với nhau, cất nhà cất cửa, mua xe mua cộ, dành địa vị, rớt cuộc cái ông dành địa vị ông khổ hơn hết! Cái ông đua đòi ông khổ hơn hết! Phải không? Bảo vệ thứ này, bảo vệ cái kia, bảo vệ cái nọ, rớt cục bị khổ hết! Không có chú nào tiến hóa nổi! Mà thanh thản, bình tâm khai triển, lại đi đến? Trời cho chúng ta có một nụ cười mà không biết cười! Sự thanh nhẹ là sự quân bình mà không biết xử dụng, hần học lẫn nhau, tranh chấp lẫn nhau, quên đi cái nền tảng căn bản du dương tốt đẹp của Thượng Đế đã ân ban cho chúng ta! Chúng ta là đứa con đỏ của ngài thì không có giỏi hơn Ngài được! Đang ở trong bàn tay của Ngài, Ngài nâng niu, bàn tay của Ngài ở đâu? Kim mộc thủy hỏa thổ!

Nằm ở trong cái nguyên lý đó đang nâng niu chúng ta, năm ngón tay đó đang dẫn tiến tâm thức chúng ta. Biến từ cảnh này đến cảnh kia cảnh nọ, để độ chúng ta tiến hóa! Để cho tâm thức chúng ta càng ngày càng mở, càng thông minh hơn Người cha thương con vô cùng, xây dựng cho con từ giai đoạn, từ giờ phút khắc! Chỉ có Thượng Đế thôi! Không có một ai có thể nuôi nấng chúng ta nổi! Nội hơi thở của chúng ta đang xử dụng đây là quý báu vô cùng! Đừng nói sự tri thức khai triển hằng giờ hằng phút của chúng ta! Mở đến đâu độ đến đó! Thiếu đến đâu bỏ đến đó! Cho nên con người rất hãnh diện! Rất hãnh diện được làm con người vui sướng tại thế! Lúc nào chúng ta cũng chấp nhận và chúng ta thấy vui sướng! Chúng ta đang ôm ấp Ngài trong ta, và đang vui lây với Ngài, đang ngủ chung với Ngài, đang vui cười với Ngài, đang sum họp với Ngài! Ý thức chúng ta vui vẻ, không dễ có cảnh hiện tại!

Các bạn mọi người có một gia cang, chồng vợ con, huyền diệu vô cùng! Hai vợ chồng thương yêu nhau để đứa con, hỏi ra tại sao để đứa con? Không biết! Vậy chớ ai cho? Sự cấu trúc đó ở đâu? Tại sao có cái sự sắp đặt tinh vi như vậy? Vắng con tôi không chịu được! Tại sao? Sự liên hệ mật thiết vô cùng đó! Tại sao? Tôi kêu gọi tôi hằng ngày như vậy, để cho tôi thức, để tôi thức tôi hiểu tôi còn nguồn cội, tôi còn đấng Cha Trời, tôi còn người đang ôm ấp tôi là thanh điện, không bao giờ bỏ tôi, một giây không xa tôi! Vì tôi tâm tối, tôi thấy người xa tôi, chứ người không bao giờ xa tôi! Cha tôi trong tôi, Thượng Đế trong tôi, thương yêu tôi vô cùng! Đưa tôi qua từng giai đoạn một, khổ cùng tôi, sướng cùng tôi, vui cùng tôi, không giờ nào bỏ tôi!

Tới giờ hung hăng của tôi đi nữa, cũng tới một giới hạn nào thức tâm! Ai giúp tôi thức tâm? Tôi giết

được một người kia rồi tôi thấy rằng; khả năng tôi không giúp được tôi và không giúp được người! Ai đã đánh thức? Thượng Đế, Đấng Cha Lành đã đánh thức các bạn, đã giới hạn mức tiến của các bạn! Cho nên chúng ta không có hung hăng được, thì chúng ta không nên làm những điều không cần thiết! Cho nên do đó người tu nó chỉ dứt khoát và hướng thiện mà thôi! Nếu người tu không dứt khoát hướng thiện thì không có giải quyết được Các bạn lỡ học văn chương nói tôi là người văn sĩ, không lý đối đãi với vợ chồng những câu gay gắt, những hành động không hay, sân si! Nhưng mà sự kèm chế đó nó còn nặng hơn sự sân si! Cho nên các bạn bị cái màn đó nó che các bạn, các bạn trì trệ! Giận vợ không dám nói vợ! Giận con không dám nói con! Muốn bàn bạc cũng không dám bàn bạc! Thì lấy cái lễ nghĩa trí tín đè bẹp tâm thức và không khai triển nổi!

Còn đàng Vô Vi thì phải thực hành ! Cho nên những người tu thiền đêm qua được thanh nhẹ, đêm nay lại thấy động, để đục đẽo lần lần cái bản chất tâm tối và trở về với hòa đồng thanh nhẹ, thương yêu xây dựng! Mà ta thấy ta có tội, thấy ta sai, nên cảm thấy sự sung sướng hạnh phúc của Thượng Đế đã trao cho chúng ta! Còn nếu thấy chúng ta đúng, chúng ta mất cái vị trí của con đở của Ngài! Các bạn có một cái xác này đâu có phải hay đâu! Xác của bạn là một cục máu mà thôi các bạn ơi! Cạo chỗ nào thì chảy ra y vậy thôi! Chớ không phải là cái xác này bảnh hơn cái xác kia, nó cũng bao nhiêu công chuyện đó, nhưng mà cái tánh người này mở hay là không, tâm người này khai hay là không, nó có cách biệt ở chỗ đó! Người học giả chịu học thì lập lại trật tự mới có chỗ để chứa sách vở và tìm hiểu tài liệu, nghiên cứu! Còn cái người mất trật tự thì có đưa bao nhiêu vô cũng xách liệng hết, không tiến hóa nổi!

Đường tu học của chúng ta, hành đạo không dành đạo! Tôi đã nói với các bạn bao nhiêu đó, giữ cái ý thức bao nhiêu đó là đủ rồi! Phải hành đạo chứ không dành đạo! Sách bạn đạo tu thành tích như vậy viết! Hay ! Hay là hay theo trình độ của người tới đó mà thôi! Còn ta có viết ra thì ta đánh thức ta và kêu gọi ta đi tới một bước nữa mà thôi. Cho nên mỗi người có một phận sự học hỏi và tiến hóa! Mỗi một đơn vị có thể khai triển tới vô cùng, thì sách vở chỗ nào chứa cho hết!

Nhưng mà thế gian đã đi tới một cái giai đoạn dùng văn chương độ nhọn, thì các phương diện phát triển của nhân loại đều ghi chép để độ từ người tiến hóa, tùy theo trình độ sẵn có của chính nó! Chúng ta nên học và lưu cho thế sự! Nhưng mà rồi một thời gian sau này, các bạn sẽ thấy, những chuyện không cần thiết thì không còn nữa! Chỉ làm những điều

cần thiết mà thôi! Hành để ảnh hưởng! Điều đó Đức Thích Ca đã làm! Hành để ảnh hưởng! Điều đó Jésus Christ đã làm! Lời Ngài nói chớ không bao giờ Ngài chép, nhưng mà người thế gian, người kế tiếp chép mà thôi, không bao giờ Ngài đặt bút chép, người kế tiếp chép! Vì nhu cầu cầu tiến của những người kế tiếp, chứ kỳ thật Ngài nói biết bao nhiêu năm nhưng mà Ngài lại : Tôi không có nói! Ngài thuyết biết bao nhiêu nhưng mà Ngài không có thuyết! Thì chúng ta nói đây rồi một ngày nào chúng ta cũng nói rằng không nói! Vì nhu cầu của đối phương, và hoàn trả cho đối phương thức tâm mà thôi! Lưu lại cho những người hành giả kế tiếp, nắm lấy con đường tự đi, tự tu, tự tiến là vậy! Rốt cuộc ông tu ông đắc bà tu bà đắc, không có vụ tu dùm! Các bạn phải ý thức điều này mới bước vào con đường tu học được!

Chúng ta nói nặng về phần hồn vì chúng ta đã

thấy rõ hồn là chủ của thể xác và chính hồn mới là giao cảm cho tất cả càn khôn vũ trụ trong chu trình tiến hóa học hỏi của chính nó! Cho nên ngày hôm nay các bạn tu, càng ngày các bạn tu, mặt mày nó thấy càng tươi tắn, nó vui vẻ lên đi, thì các bạn được vun bồi bởi siêu nhiên! Cho nên mặt mày các bạn nó tươi đẹp hơn người thường vì nguyên lý của siêu nhiên đã chiếu rọi cho các bạn thì người đời dòm mặt các bạn thấy tươi sáng, chớ các bạn có phải ăn yến ăn sâm đâu! Các bạn vẫn ăn khổ như người thường nhưng mà mặt mày các bạn lại hồng hào tươi đẹp, tại sao? Cái nguyên lý thanh điển bên trên chiếu rọi cho các bạn các bạn mới tươi! Cái cây trái được hưởng mặt trời, được hưởng thanh khí ở ngoài sân, cái cây nó mới phát triển mà đem giam hãm nó trong căn phòng làm sao nó phát triển?

Cho nên cái nguyên lý tự tại đó mọi người được

hưởng mà nếu chúng ta sống với siêu nhiên và luôn luôn chúng ta nghĩ chúng ta không phải ở trong căn nhà này, vì chúng ta cấu trúc từ tam thập tam thiên chớ không phải ở đây! Cấu trúc từ siêu nhiên mà có thì chúng ta phải hòa hợp với siêu nhiên mới đạt về thanh giới! Đó các bạn mới thấy điên là gì? Nháy mắt là các bạn thấy, nháy mắt là các bạn đi đến! Nó khác hơn cái phàm tâm trần trọc! Muốn đây đi kia thì tranh chấp lý luận lười biếng, đủ mọi sự trở ngại làm sao đi đến được! Cho nên người tu nó không cần thiết! Nó ngồi nhắm mắt nhưng mà nó có cơ hội đi đây đi đó! Rồi tự nó lập lại trật tự, nó thuyết về triết lý thanh cao cởi mở, cứu độ nó, dẫn tiến nó, khai thông cho chính nó để ảnh hưởng những người kế tiếp! Cho nên Đức Phật cũng chả làm gì nhiều tại thế! Ngài tu, Ngài khai thông lấy Ngài và Ngài nói lại những gì, hành động Ngài làm và chúng sanh ảnh hưởng được phần nào thì nắm đó để tiến! Bằng

không thì thôi! Cho nên đến ngày nay Ngài đâu có dẫn ai vào niết bàn! Nhưng mà niết bàn tự hành giả vào và bước trở lộn lại với sự quân bình sẵn có của hành giả mà thôi!

Cho nên ngày hôm nay vui thay và lành thay chúng ta có cơ hội nghiên cứu đạo pháp và đạo do tâm chúng ta xuất phát!

Cho nên những người Vô Vi của chúng ta không phải giàu có nhưng mà có sự phát tâm dồi dào và coi tiền bạc, coi chuyện đời là tạm, rất rõ ràng! Cho nên sự đóng góp về tâm linh càng dồi dào hơn. Cho nên bạn đạo xa nhau lại nhớ nhau, muốn được gần nhau, mà gần nhau thì thử thách cùng nhau mới tiến hóa lên! Đó cho nên đời đạo phân minh rồi tiến hóa reo mừng cả càn khôn vũ trụ! Cho nên khối Vô Vi cố gắng tu thì nhạc siêu nhiên sẽ trời và làm hòa tan mọi giới và để cho mọi giới tự thức tâm trong sự thanh nhẹ trong

chu trình tiến hóa!

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay./.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên